

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 56.

Tolote Session.

32te Møde.

Mandagen den 26de Novbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

Lehmann (fortsat): Endnu mindre skal jeg fordrifte mig til at dømme Udvalget og Ministeren imellem med Hensyn til Controversen, men jeg skal dog tillade mig at sige, at for mig er det aldeles klart ved at see dette Lovudkast og de tilsvarende Bestemmelser, der paa et andet Sted ere frembragte, at de tilsammen udgjøre en meget skarp gennemtænk og fin Plan. Det Eneste, man kunde bebrejde denne Plan, var, at den var lidt vel fin; thi om det end vel kan synes, at Ministeren lige over for de mangfoldige Banffeligheder af geistlig og verdslig Natur, der taaruede sig op mod ham, har søgt at liste sig paa dem, saa skal jeg dog bemærke, at paa den Maade er den engelske Constitution kommen tilveie ved, at ganske smaa bitte Sætninger have udviklet Consequenser, der have ført til den meest pompøse Bygning, som Jorden kjender. Men den Tid er nu forbi, da Baronerne erobrede Rettigheder fra Kronen og de Profane fra Kirken, og desuden passer det vel heller ikke til vore Forhold, at man gaaer bag om Banffelighederne; man skal, om jeg saa maa sige, tage Tyren ved Hornene. Det er et stort og brydsomt Arbejde, men det bliver virkelig ligesuldt nødvendigt, at Sagen debatteres saalænge, indtil paa en eller anden Maade et System fremkommer, som seirer. Jeg kan altsaa ikke komme til andet Resultat, end at det ikke vil gaae paa den Maade,

hvilket ogsaa fra en anden Side har vist sig. Grunden, hvorfor jeg egentlig har bedet om Ordet, er for at henlede Opmærksomheden paa, om der ikke er et Maal, som man mulig ved denne Lov kunde naae, baade af den Grund, at det ikke vedrører de controverser Puncter, og fordi jeg troer, at derved strax kunde opnaaes et praktisk Gode, nemlig at erstatte disse Paragrapher ved en lille Bestemmelse, der, da der specielt er Tale om Pladsen, maaskee vilde kunne finde sin Plads som den sidste Paragraph. Den skulde lyde omtrent saaledes: „Regjeringen bemyndiges til ved indtrædende Vacance at paalægge Præstekald, som uden Betænkelighed kunne taale en Afgang i de dem tillagte Indtægter, en lempelig aarlig Afgift i Penge og at anvende de derved indvundne Beløb til Forbedring af nogle af de flettest afslagne Præstekald.“ Vel har jeg i dette Dreblik hørt og i enkelte smaa Exempler stadigen seet Beviis paa, at Regjeringen anseer sig bemyndiget til at gjøre det uden en saadan Lovbestemmelse, men det vil ikke være undgaet det ærede Things Opmærksomhed, at Ministeren udtrykte sig med en vis Vaerfomhed og kun talte om, at der herfor forelaae Præcedentfer. Det forekommer mig altsaa, at for Regjeringen kunde det være meget ønskeligt at have en udtrykkelig Bemyndigelse i den Retning, som hævede enhver Tvivl, og det forekommer mig ikke mindre ønskeligt fra Rigsdagens Side ikke saaledes uden videre at tilstede, at Regjeringen skulde have Hals og Haand over den bethdelige Deel af Statsformuen, som under meget forskellige Former er henviist til Geistlighedens Rønning, ikke Hals og Haand